

Donar temps a la forma

Isabel Banal i Tura Sanglas dialoguen fins al 25 de setembre en dos muntatges paral·lels organitzats pel Bòlit a la canònica de Vilabertran
Les dues artistes aborden el seu treball amb una sensibilitat pacient

Isabel Banal i Tura Sanglas, a Vilabertran CARLES PALACIOS.

En el text de presentació de Parar taula, l'exposició que Tura Sanglas (Ordis, 1992) i Isabel Banal (Castellfollit de la Roca, 1963) presenten a la canònica de Vilabertran fins al 25 de setembre, Ingrid Guardiola assenyala que, malgrat haver nascut amb trenta anys de diferència, totes dues artistes "treballen en dimensions menudes temes descomunals". És d'una precisió finíssima, perquè res no encongeix tant a l'entrada del que devia ser l'antic celler de l'abadia com la certesa d'assistir a una ritualització de la vida per mitjà de gestos mínims i l'acompanyament d'objectes propensos a la discreció i el camuflatge; pedres i còdols, un pa rodó, la muda d'una serp. Amb una sensibilitat semblant per transfigurar el cos,

poetitzar els símbols de la feminitat i "donar protagonisme a allò que, aparentment, és ornamental en el pessebre de la vida", Tura Sanglas i Isabel Banal construeixen una manera de ser al món que és del tot contrària al narcisisme i als lluïments espectaculars de què solen pecar certs muntatges artístics en espais subjugadors com aquest monument del segle XII, per continuar sent fidels, al contrari, a un art de l'ofrena que ressona en l'acte mateix de "parar taula", en si mateix una "promesa de disposar i compartir", com reafirma Ingrid Guardiola en el seu text, i de fer-se present en "el recompte dels que encara hi són", però també dels absents.

La taula hi és de manera ben explícita, a l'espai que ocupen per separat: com un altar, en el cas d'Isabel Banal, que hi confronta la forma rugosa d'una pedra amb la del cruixent pa rodó, amb els quals apareix fotografiada en dos díptics enigmàtics, mentre a sota hi distribueix tot de figuretes d'escaiola a la manera d'uns exvots o uns peculiars déus lars que evoquen la transformació i el desplaçament en forma de maletetes, cabassos i sacs, o com un banc de sacrificis, en la proposta de Tura Sanglas, que només hi ha deixat una plata plena de rierencs, cada un silenciats amb un sec tallant, en una peça titulada Llengua paterna i que acompanya d'un refrany terrible: "Un cop de fuet fa un blau, però un cop de llengua trenca els ossos." És des d'aquesta advertència trasbalsadora que pren sentit la meticulositat amb què s'ha entretingut a dibuixar una a una les escates hipnòtiques de la muda d'una serp, deixant que la forma es vagi fent, donant-li temps, o amb què ha confeccionat un vestit de pa de plata, amb les mateixes escates precioses, per ficar-s'hi a dins i ser ella i alhora una altra. Isabel Banal també ha hagut de desprendre's d'una pell per coronar-se nua amb una pedra, la pedra filosofal de tants discursos adquirits, o enfilars-hi al damunt per desafiar-la. Doneu-vos també el temps per anar a veure aquesta meravella: de dijous a dissabte, de 10 a 13.30 i de 15 a 17.30 h.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 11-09-2022, Pàgina 34

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2190898-donar-temps-a-la-forma.html>